

ACELAȘI ENTUZIASM

Inițiez leacul vieții despovărate
potolind durerile și invazia
unor emoții fără temeii.

Mi se par aleatorii hainele
croite cu migală când toate muncile
lui Hercule se repetă mereu și mereu.

Timpul face ravagii în acordul unor
sunete ce se pierd treptat
menite să-și înghită vibrațiile ostile.

Toate câte se întâmplă au o tandrețe
mistică marcată de îndoieli
peste care ușor se extind manevre
simultane.

Visul nu poate să rămână vis fără
entuziasm
pentru ceea ce presupun ori sunt
clipele de fericire.

O MARE ENIGMĂ

Fii înțelept și recunoaște, hazardul
e poate mânia lui Dumnezeu,
te aruncă în lume împovărat
ori despovărat, însă cu siguranță
răspunzi mai devreme ori mai târziu
pentru faptele tale.

Noi toți suntem învăluți de speranțe,
încetători că ne alegem singuri căile,
vocația
dar sfârșitul nimeni nu-l știe,
rămâne o mare enigmă.

UN SIMBOL

Oricât de îndârjită ar fi plictiseala
ce bine-i să-ți retreci disconfortul
sub spectrul unor gânduri și imagini
mai apropiate eului tău!....

Chiar dacă teama ori nesiguranța
foșnesc amețitor, poți auzi
cum sufletul se întreține, el nu trădează
și nu îmbătrânește.

Cristalul odihnindu-se-n iarbă
suferă de prea multă strălucire,
aflăm ce presupun ieșirile din
întristare
fără convulsii, fără ascuțiș melancolic.
Alb ca lumina este vălul zilei.

OCOLIND ALIENAREA

În dorința de a mișca atomii
se irotesc gândurile.

Trăim fiecare unele momente
care nu sunt la modă
solitari fiind spre altceva
decât brațele încrucișate.

Prea multă imaginație
pietrifică melancolia,
iar îngerii închipuți aruncă
păcatele în neant.

Fără memorie numărăm inelele
nimicului sub ploaia
care-și reformează rugina.

Doamne, universul încă mai
ademenește căi neumblate.

LEVĂNȚICĂ PESTE NOROC

Acum toate mirările mele sfârșesc
înlăuntrul lor
precum vântul devorator al zăpezii
îndrăgostită de soare
cu multe repere semantice.

Așa mi se reculege năduful
iar ea metamorfoza vine
și-mi inspiră florii, extazul
pendulând la nesfârșit.

Captive rămân chiar și iubirile,
între ele marea simbioză uimește
fermonii
aditiv asimilat stărilor de bine.

Datorez totul providenței,
reașează levănțică peste noroc.

NUMAI REALITATEA

Încă mai fac uneori abuz imaginar
din lojele minții.

Spectacolul și ambianța lui
reușesc un magnetism captivant.

Nu știu până când, nici până unde
frisoanele joacă viziunile exterioare.

Fantezii de gală îmi ies în cale
mă gândesc ce salturi trebuie să-ncerc
pentru a salva și ascunde excesul de zel.

Totul se suprapune liniștii senzuale
perturbată incognito.

Ieșirile în decor sunt leacuri
preconizate
chiar și pentru pomii fructiferi.

O, nuanțele plăcerii nu mai rezistă
când sufletul pictează iar eu arunc
peisajul la coș.

Suport mereu aceleași cazne
pe care le înving cu tupeu,
apoi reaşez noile închipuri
ce vor ilumina numai
realitatea.

Alexandru DUMITRU